

Sagfundstaben Plads i Undersøgelsen, og at man i alle Tilfælde overlader den dømmende Myndighed selv at dømmе.

Justitsministeren: Jeg havde allerede tidligere tænkt paa at begjære Ordet netop for at besvare den sidste Bemærkning, som fremkom fra det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Magen). Jeg skal nu først i Almindelighed bemærke, at naar man overhovedet vil have det tekniske Element med ved Undersøgelsen, saa tror jeg ikke, at det vil kunne lykkes at udelukke det fra Paadømmelsen. Jeg tror ikke, der vil kunne skaffes Majoritet for at udelukke dette Element fra Paafjendelsen af Sagen; men det faae vi nu at se under Sagens følgende Gang, og denne Side af Sagen skal jeg derfor ikke opholde mig ved, ligesom jeg heller ikke skal gaa ind paa den almindelige Betragtning om det Rigtige eller Urigtige i overhovedet at have tekniske Elementer og specielle Domstole i Staten. Jeg tror, at vi da vilde komme for langt bort fra den foreliggende Lov og mere ind paa almindelige Betragtninger, som det ikke vilde være hensigtsmæssigt at fremdrage her. Det er jo nu engang saaledes hos os, at det har faaet et Slags Hævd, at man har Sprætter, hvor den særegne Art af Sagfundstab spiller en Rolle, hvorimod der er mange andre Arter af sagtyndige Domstole, der kunde være Xrang til, som man ikke har. Det er engang saaledes hos os, at Søfager antages at indtage en saadan særegen Stilling, at de kræve saadanne sagtyndige Elementers Deltagelse i Dommens Afgjælse mere end andre Sager, der kræve speciel Kundskab. Det betragter jeg som Noget, der engang er antaget her i Landet, og som det ikke er Steedet til i denne Lov at rette. Ligeledes betragter jeg det, at appellere fra en Underdomstol, hvori der er sagtyndige Elementer, til en høiere Domstol, hvori der ikke er sagtyndige Elementer, som vi have et stort Exempel paa her i Kjøbenhavn, hvor der sædvanligvis appelleres fra Sø- og Handelsretten til Højesteret, der ikke har denne Sagfundstab, som Noget, der engang er accepteret hertilands og er indtraadt som et Led i vor Rettsforfatning, og som Noget, der ikke kan være Spørgsmaal om at komme tilbage til ved denne Lov. Jeg vil derfor holde mig ganske borte fra disse almindelige principielle Betragtninger ved dette Spørgsmaals Afgjørelse. Hvad jeg navnlig vil fremhæve, er det, at jeg ikke tror, at man saadan uden Videre kan slaa sig til No med den Bemærkning, at der for den Sigtedes Skyld ikke behøver at være et sagtyndigt Element med ved Dommens Afgjælse udenfor Kjøbenhavn, fordi det altid staar i den Sigtedes Magt at kræve Sagen henvist til Sø- og Handelsretten. Foreløbig vil jeg bemærke, at det ikke er alle Sager, hvorom det gjælder, idet Bestemmelsen i § 8,

2det Stykke, jo kun refererer sig til det, der i § 4, 3die Stykke, benævnes Forsæelser af alvorligere Natur, saavel som naar Tilfældet hører ind under § 3. Det er altsaa ingenlunde med Hensyn til alle Forsæelser, men kun i de Tilfælde, som ere af alvorligere Natur, at Vedkommende er berettiget til at forlange Henviisning til Sø- og Handelsretten. Men dernæst — og det anser jeg egentlig for at være det Betydningsfuldeste i saa Henseende, — kan man ikke saadan uden Videre henvise en Mand til en saadan Appel, thi det er jo ikke sagt, at det vil konvenere ham, af mange Grunde. Det vil dog meget ofte, ja, maaste endog sædvanligvis være Tilfældet, at Forsøholdene kræve, at han maa reise her til Kjøbenhavn, dersom han ønsker Sagen henvist til Sø- og Handelsretten. Det kan meget ofte stille sig saaledes, og vil vistnok i de fleste Tilfælde stille sig saaledes, og det er ikke altid sagt, at det passer med en saadan Mand's Leilighed. Er det en fattig Mand, og dreier det sig om en forholdsvis mindre betydelig Sag, saa vil det være en Byrde for ham, naar han ønsker at faae denne sagtyndige Bedømmelse ved Dommens Afgjælse, en Byrde for ham, som der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at paalægge ham, at han, for at naae det, skal forlange Sagen henvist til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn og mulig begive sig her til Byen i den Anledning og maaste ogsaa opholde sig her i længere Tid. Jeg ser nemlig ikke, at Loven har givet eller ret vel kunde give ham nogen Erstatning for Udgifter af denne Art, der jo ere forvoldte ved, at han ligefrem selv har villet det. Derfor tror jeg ikke, at denne Betragtningssmaaede er fuldstændig træffende, at man kan slaa sig ganske til No derved, at den Sigtede er tilstrækkelig beskyttet ved den Afgang, Lovforslagets § 8, 2det Stykke, giver ham til at forlange Paadømmelsen henvist til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn. Jeg skal dernæst med Hensyn til en Bemærkning, der fremkom fra det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Krieger) bemærke, at jeg vistnok anser det for naturligt, om de Forsæelser, der omhandles i den anden Lov, der er paa Dagsordenen idag, Loven om Tilfald med danske Handelskibes Sdygtighed m. m., henviises til Undersøgelse og Paafjendelse paa samme Maade som de i denne Lov omtalte Sager. Det er aabenbart, at Sagen jo ikke egentlig skifter Natur, efter som der er stet nogen Skade eller ei. Selv om tilfældigvis skadelige Følger ere blevne undgaaede, ville jo dog disse Spørgsmaal om, hvorvidt Skibet har været forsvarligt udrustet, hvorvidt der har været vist nogen Forsømmelse eller Ligegyldighed fra Skipperens eller Andres Side o. s. v., vedblive at være de Samme, hvad enten det træffer sig, at der er stet nogen Skade paa Grund af disse Mangler eller ei. Derfor finder jeg det i og for sig naturligt, naar denne Lov i det Hele taget kommer istand,